

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 27. února 2020 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Radany Macháňové Laštůvkové a soudců JUDr. Ivana Holíka a Mgr. Víta Krchňáčka **odvolání obžalovaného M. K.**, narozeného XXXX ve XXXX, vedoucí správního odboru Městského úřadu XXXX, trvale bytem XXXX, okres XXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 10. června 2019, č. j. 18 T 140/2017-435, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o vině pod 2) a ve výroku o trestu.

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu se

obžalovaný **M. K.**, narozený XXXX,

uznává vinným, že

vědom si toho, že konflikt mezi ním a poškozeným P. N., nar. XXXX, se odehrál způsobem popsáním shora v bodě 1) a že jednání poškozeného vykazuje znaky nutné obrany, podal dne 15. 3. 2016 a poté dne 17. 3. 2016 trestní oznámení na poškozeného a dále dne 18. 3. 2016 a dne 11. 8. 2016 podal vysvětlení doplněné o jeho písemné vyjádření ze dne 11. 8. 2016, v rámci nichž jednak opakovaně zamlčel skutečnost, že sám inicioval shora uvedený konflikt prvotním fyzickým napadením poškozeného, jednak popisoval, že byl dne 12. 3. 2016 asi ve 23,00 hodin v Uherském Brodě, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, na ulici U Stadionu čp. 2295 v Restauraci U Karla během setkání bývalých a současných policistů služebně zařazených u Obvodního oddělení Policie ČR v Uherském Brodě po předchozí drobné slovní rozepři bezdůvodně fyzicky napaden policistou P. N., nar. XXXX, který vyskočil z lavice, na které oba společně seděli, kdy jmenovaný obžalovaného začal střídavě oběma rukama sevřenými v pěst bít zezadu do hlavy, zátylku, krku a ramene, a když útokem otřesený obžalovaný padal přes lavici na zem na záda,

zaklínala se mu pravá noha pod lavici, v důsledku palčivé bolesti v holeni pravé nohy se nijak nebránil, avšak P. N. se nad něj nahnul a pokračoval v bití obžalovaného pěstmi do obličej a hlavy, poté obžalovaného kopnul do levé strany hrudníku, čímž měl obžalovanému způsobit zhmoždění hlavy, krční páteře, levé poloviny hrudníku, pravého oka, drobnou tržnou ranku na čele a Maisseuovu zlomeninu pravého bérce s omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 3 měsíců, následkem čehož byla v době od 18. 3. 2016 do 12. 9. 2016 Generální inspekcí bezpečnostních sborů, 17. oddělení Brno, pracoviště Zlín pod sp. zn. GI-TC-134/2016 prověřována věc proti P. N. pro skutek, v němž byl spatřován přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, přičemž obžalovaný jako bývalý policista věděl, že pokud by věcně a místně příslušný orgán dospěl k závěru, že ponechání poškozeného P. N. ve výkonu služby ohrožuje důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání, musel by být poškozený podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou byl důvodně podezřelý ze spáchání skutku, jímž mohla být naplněna skutková podstata trestného činu nebo kázeňského přestupku, a dále obžalovaný jako bývalý policista věděl, že poškozenému podle § 41 písm. b), § 42 odst. 1 písm. a), c), d) téhož zákona hrozilo, že jeho služební poměr u Policie ČR bude ukončen propuštěním, pokud by byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebo pokud by řízení proti poškozenému pro podezření ze spáchání úmyslného trestného činu pravomocně skončilo jedním z odklonů od trestního řízení a současně by jednání, kterým trestný čin spáchal, bylo v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nebo pokud by bylo věcně a místně příslušným orgánem shledáno, že poškozený porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR coby bezpečnostního sboru,

tedy

jiného lživě obvinil z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání, čin spáchal v úmyslu jiného vážně poškodit v zaměstnání a v úmyslu zakrýt nebo zlehčit svůj vlastní trestný čin,

čímž spáchal

přečin krivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), d) trestního zákoníku ve znění zákona č. 287/2018 Sb. a

odsuzuje se

za tento přečin a za přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, ohledně něhož zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině pod bodem 1) nezměněn,

podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku ve znění zákona č. 287/2018 Sb. a za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu **odnětí svobody** v trvání **1 (jednoho) roku**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu** v trvání **2 (dvou) let**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a zločinem krivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), písm. d) trestního zákoníku, kterých se měl podle zjištění soudu I. stupně dopustit tím, že

1) dne 12. 3. 2016 v době od 22,00 hod. do 22,30 hod. v Uherském Brodě, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, na ulici U Stadionu čp. 2295 v Restauraci U Karla během setkání bývalých a současných policistů služebně zařazených u Obvodního oddělení Policie ČR v Uherském Brodě po požití přesně nezjištěného množství alkoholu slovně napadl příslušníka Policie ČR P. N., nar.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobiášová.

XXXX, výroky uvedenými ve spise, poté přistoupil k sedícímu poškozenému a otevřenou dlaní jej udeřil přes čelo a pravé ucho do hlavy, na což poškozený reagoval tak, že vyskočil ze židle, otočil se k obžalovanému a jednou jej udeřil levou rukou do obličeje, načež obžalovaný narazil levou částí těla na zeď a sesunul se k zemi, kde zůstal ležet na zádech, přičemž v dalším napadání jim zabránili ostatní přítomní hosté,

2) vědom si toho, že konflikt mezi ním a poškozeným P. N., nar. XXXX, se odehrál způsobem popsáním shora v bodě 1) a že jednání poškozeného vykazuje znaky nutné obrany, podal dne 15. 3. 2016 a poté dne 17. 3. 2016 trestní oznámení na poškozeného a dále dne 18. 3. 2016 a dne 11. 8. 2016 podal vysvětlení doplněné o jeho písemné vyjádření ze dne 11. 8. 2016, v rámci nichž jednak opakovaně zamlčel skutečnost, že sám inicioval shora uvedený konflikt prvotním fyzickým napadením poškozeného, jednak popisoval, že byl dne 12. 3. 2016 asi ve 23,00 hodin v Uherském Brodě, okres Uherské Hradiště, Zlínský kraj, na ulici U Stadionu čp. 2295 v Restauraci U Karla během setkání bývalých a současných policistů služebně zařazených u Obvodního oddělení Policie ČR v Uherském Brodě po předchozí drobné slovní rozepři bezdůvodně fyzicky napaden policistou P. N., nar. XXXX, který vyskočil z lavice, na které oba společně seděli, kdy jmenovaný obžalovaného začal střídavě oběma rukama sevřenými v pěst bít zezadu do hlavy, zátylku, krku a ramene, a když útokem otřesený obžalovaný padal přes lavici na zem na záda, zaklínala se mu pravá noha pod lavici, v důsledku palčivé bolesti v holeni pravé nohy se nijak nebránil, avšak P. N. se nad něj nahnul a pokračoval v bití obžalovaného pěstmi do obličeje a hlavy, poté obžalovaného kopnul do levé strany hrudníku, čímž měl obžalovanému způsobit zhmoždění hlavy, krční páteře, levé poloviny hrudníku, pravého oka, drobnou tržnou ranku na čele a Maisseuovu zlomeninu pravého bérce s omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 3 měsíců, následkem čehož byla v době od 18. 3. 2016 do 12. 9. 2016 Generální inspekcí bezpečnostních sborů, 17. oddělení Brno, pracoviště Zlín pod sp. zn. GI-TC-134/2016 prověřována věc proti P. N. pro skutek, v němž byl spatřován přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu se zločinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, přičemž obžalovaný jako bývalý policista věděl, že pokud by věcně a místně příslušný orgán dospěl k závěru, že ponechání poškozeného P. N. ve výkonu služby ohrožuje důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání, musel by být poškozený podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou byl důvodně podezřelý ze spáchání skutku, jímž mohla být naplněna skutková podstata trestného činu nebo kázeňského přestupku, a dále obžalovaný jako bývalý policista věděl, že poškozenému podle § 41 písm. b), § 42 odst. 1 písm. a), c), d) téhož zákona hrozilo, že jeho služební poměr u Policie ČR bude ukončen propuštěním, pokud by byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebo pokud by řízení proti poškozenému pro podezření ze spáchání úmyslného trestného činu pravomocně skončilo jedním z odklonů od trestního řízení a současně by jednání, kterým trestný čin spáchal, bylo v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nebo pokud by bylo věcně a místně příslušným orgánem shledáno, že poškozený porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženého jednání, které má znaky trestného činu a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR coby bezpečnostního sboru.

2. Za tyto trestné činy byl obžalovanému uložen podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let s tím, že výkon takto uloženého trestu byl podle §§ 81 odst. 1 a 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 let.
3. Takto vyhlášený rozsudek napadl v zákonné lhůtě odvoláním obžalovaný. Odvolání bylo zdůvodněno jeho obhájcem a namítá v něm, že napadený rozsudek považuje za předčasný, věcně a skutkově nesprávný a tudíž nezákonný. Z jeho pohledu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť se soud I. stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými a zásadními pro rozhodnutí ve věci samé. Tím, že soud I. stupně neprovedl všechny navržené

důkazy obžalovaným, zejména že zamítl rekonstrukci, popř. prověrku na místě samém, došlo k porušení základních zákonných práv obžalovaného. Zamítnutí důkazů soud I. stupně nezduvodnil. Obžalovaný poukázal ve svém odvolání na rozpory ve výpovědích svědků, které podrobně popisuje a na závažnost zranění, která utrpěl. Pokud jde o spáchání přečinu výtržnictví, má obžalovaný za to, že nebyly naplněny zákonné znaky skutkové podstaty tohoto přečinu. Vymezená skutková věta je zcela nedostačující, neboť je v ní obecně odkazováno na výroky uvedené ve spise, aniž by byly konkretizovány. Formy výtržnického jednání musí narušovat občanské soužití hrubě, což se v daném případě nestalo. I kdyby se obžalovaný dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, nelze jeho jednání považovat za společensky škodlivé a měla by být uplatněna zásada subsidiarity trestní represe. Slovní výměna obžalovaného a poškozeného není jednáním, které by se výrazným způsobem dotýkalo veřejného pořádku. Celá akce byla vlastně veřejnosti uzavřeným setkáním současných a bývalých policistů, kdy se jednalo fakticky o uzavřenou společnost. K otázce naplnění zákonných znaků přečinu výtržnictví odkázal obžalovaný v odvolání na několik rozhodnutí Nejvyššího soudu. Obžalovaný v odvolání vytýká soudu I. stupně nesprávné hmotněprávní posouzení chování poškozeného jako nutné obrany poškozeného. Reakce poškozeného byla zcela neadekvátní dané situaci, bylo zjevně nepřiměřené a nejednalo se o nutnou obranu. Verze obžalovaného je pravděpodobnější i z důvodu množství a druhů zranění, která obžalovaný při útoku poškozeného utrpěl, kdy v přímém kontrastu je nenarušený zdravotní stav poškozeného, který žádná zranění neutrpěl. Výpověď obžalovaného potvrdili i soudní znalci J. F. a S. L. Znalecký posudek K. S. je nepřesvědčivý. Jednání obžalovaného nenaplněvalo v případě skutku pod bodem 2) napadeného rozsudku ani zákonné znaky zločinu křivého obvinění, neboť pachatel si musí být vědom, že obviňuje jinou osobu nepravdivě. Obžalovaný v odvolání popisuje, jaké kroky činil obžalovaný při oznámení napadení své osoby ze strany třetí osoby a důvody, které ho k oznámení vedly. Údajné krytí aktivní role obžalovaného v celém incidentu je v kontextu provedených důkazů zcela iracionální, jelikož právě podáním trestního oznámení by bylo jeho jednání odhaleno. V odvolání se obžalovaný vyjadřuje dle něj ke zcela nepřijatelnému nátlaku na svědka K., který nejprve vypovídal ve prospěch obžalovaného a po zkontaktování s poškozeným změnil svoji výpověď. V odvolání dále obžalovaný namítá, že požadoval u hlavního líčení dne 7. 6. 2018 přehrání zvukového záznamu z hlavního líčení konaného dne 16. 4. 2018, což soud neučinil, ani svůj postoj nezduvodnil. Obžalovanému tak bylo upřeno vznést námitku proti protokolaci. Na závěr odvolání obžalovaný uvádí, že soud I. stupně nepostupoval v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, kdy v situaci tvrzení proti tvrzení jsou obecné soudy povinny důkladně posuzovat věrohodnost jednotlivých proti sobě stojících výpovědí a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně. Navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. U veřejného zasedání setrval obžalovaný na svém odvolání, jeho důvodech i konečném návrhu.

4. Státní zástupce krajského státního zastupitelství intervenující při veřejném zasedání před krajským soudem ve svém vyjádření k podanému odvolání uvedl, že soud I. stupně provedl důkazy, které reálně mohly přispět k objasnění věci a věc byla objasněna v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Nelze soudu vytýkat nepřezkoumatelnost nebo neúplnost jeho rozhodnutí. Jde-li o právní hodnocení skutku popsáného ve výroku rozsudku pod bodem 1), jde o jednání charakteru výtržnosti ve smyslu § 358 trestního zákoníku. Takové jednání nelze bagatelizovat. Soud rozsudek odůvodnil postupem předpokládaným podle § 125 odst. 1 trestního řádu, vysvětlil svoje skutkové i právní úvahy jak z hlediska okolností nutné obrany, tak z hlediska úmyslu lživě obvinít poškozeného. Pro rozhodnutí v odvolacím trestním řízení při respektování § 263 odst. 7 trestního řádu je důležité, že nejsou rozpory mezi závěry soudu I. stupně a obsahem provedených důkazů. Odvolání z převážné části je možné označit jako polemiku s hodnocením důkazů soudem I. stupně. Pokud se týká otázky protokolace u hlavního líčení, jedná se o procesní námitku. K uloženému trestu je třeba uvést, že zde zůstala mimo pozornost skutečnost, že novelizací trestního zákoníku č. 287/2018 Sb. s účinností od 1. 2. 2019 byla u trestného činu

podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku snížena sazba trestu odnětí svobody z rozmezí 2 až 8 let na 1 až 5 roků. Soud I. stupně ve svém rozsudku vychází ze sazby 2 až 8 let s tím, že shledal podmínky pro uložení trestu na samé spodní hranici. Bylo však povinností soudu aplikovat § 2 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož je pro obžalovaného výhodnější novelizované ustanovení. Trest, tak jak byl uložen, nebyl uložen mimo stávající sazbu novelizovaného ustanovení, ale měl by respektován záměr soudu I. stupně ukládat trest blízko dolní hranici a trest by měl být přiměřeně snížen. Navrhl proto, aby odvolací soud zrušil výrok o trestu a obžalovanému uložil trest odnětí svobody při spodní hranici stávající trestní sazby s odkladem na zkušební dobu v délce 2 let.

5. Poškozený se k odvolání obžalovaného vyjádřil písemně prostřednictvím svého zmocněnce. Uvedl, že nesouhlasí s odvolacími důvody obžalovaného a považuje napadené rozhodnutí za věcně správné. Ve svém vyjádření blíže rozvádí, proč nesouhlasí s odvolacími důvody obžalovaného, přičemž současně poukazuje a cituje několik rozhodnutí Nejvyššího soudu vztahující se jak k otázce naplnění znaků přečinu výtržnictví, tak subsidiarity trestní represe, posuzování věrohodnosti svědků či nutné obrany. Navrhl odvolání obžalovaného zamítnout. U veřejného zasedání prostřednictvím zmocněnce odkázal na své písemné vyjádření a setrval na konečném návrhu.
6. Odvolací soud z podnětu odvolání podle ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku včetně řízení, které předcházelo jeho vydání. Pokud se týká průběhu řízení, tak soud I. stupně respektoval všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, především pak ta, jejichž účelem je zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a zabezpečit řádné objasnění věci.
7. Ve vztahu k rozhodnutí o vině může odvolací soud konstatovat, že soud I. stupně provedl ve věci dokazování v rozsahu dle ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Pokud se jedná o postup soudu I. stupně upravený ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy o hodnocení provedených důkazů, které je stěžejním momentem v rámci rozhodování o vině, nalézací soud ve svém rozhodnutí vysvětlil, jak dospěl k závěru, že obžalovaný se dopustil zažalovaného jednání. Soud I. stupně se neodchýlil od požadavků vyplývajících z ustanovení § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu a jeho rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu a tudíž mu nelze vytýkat nějakou svévoli. Skutkové závěry, jež učinil soud I. stupně, mají zakotvení v provedených důkazech. Soud I. stupně zdůvodnil, o které důkazy opřel závěry o vině obžalovaného. Obžalovaný od počátku trestního řízení svou vinu popírá a setrvává na odlišném popisu skutku. Ze spáchání přečinu výtržnictví jej usvědčuje především svědecká výpověď poškozeného P. N., jenž je přímo podpořena výpověďmi svědků – S., K., V. a svědkyně Š.. Další svědci vypovídali rovněž o konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným, nevěděli však kdo tento konflikt započal nebo neviděli celý konflikt či si danou situaci úplně nepamatovali. Pokud obhajoba napadá nevěrohodnost svědka K., který byl opakovaně vyslýchán a změnil svoji výpověď, tak odvolací soud podotýká, že jednak svědek vysvětlil důvod pro změnu své výpovědi a vyloučil jakýkoliv nátlak ze strany poškozeného či obžalovaného a jednak nejde o jediný usvědčující důkaz. Námitka obhajoby, že ve výpovědích svědků jsou rozpory, není opodstatněná, neboť zásadní rozpory ani odvolací soud v jejich výpovědích neshledal. Pokud se svědci lišili ve svých výpovědích, nešlo o závažné rozpory. Nelze obecně od svědků požadovat, aby si přesně pamatovaly události, které se staly mnohdy i před několika měsíci. Žádný z vyslechnutých svědků však nepotvrdil verzi obžalovaného. Namítá-li obhajoba nenaplnění zákonných znaků skutkové podstaty přečinu výtržnictví v chování obžalovaného a nesprávné hmotněprávní posouzení nutné obrany ze strany poškozeného, tak odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu I. stupně, že ze strany poškozeného se jednalo o nutnou obranu a jednání obžalovaného lze kvalifikovat jako přečin výtržnictví. Slovní konflikt, který není konkrétně v popisu skutku specifikován (nejsou uvedeny konkrétní vulgární výrazy), není jediným důvodem, pro který je jednání obžalovaného kvalifikováno jako výtržnictví. To je

spatřováno ve fyzickém konfliktu. Obžalovaný poté, co proběhl slovní konflikt mezi ním a poškozeným, nic netušícího poškozeného napadl nečekaně zezadu, a to na místě veřejnosti přístupném, kdy restaurace takovým místem bezesporu je, a veřejně, hned před několika lidmi. Byl to obžalovaný, kdo neustále poškozeného kontaktoval, vyzýval ho k opuštění restaurace a celou situaci vygradoval napadením. Poškozenému nelze klást za vinu, že se tomuto útoku bránil, kdy v daný moment musel reagovat rychle, neboť s ohledem na předchozí neustále provokující chování obžalovaného nemohl vědět, zda bude obžalovaný v napadání pokračovat či nikoliv. Poškozený se sice mohl možná bránit méně razantně, ale jeho reakci je třeba hodnotit i s ohledem na časovou tíseň, ve které se nacházel. Při nutné obraně není nezbytností, aby existovala proporcionalita mezi útokem a obranou. Obrana musí být i logicky důraznější, aby byla schopna odrazit hrozící či trvající útok. Následná zranění, která obžalovanému vznikla, není možné klást za vinu poškozenému. Nebylo prokázáno, že by je způsobil, byť i nedbalostně, právě poškozený, kdy na zranění měly vliv další faktory, jako například i požitý alkohol ze strany obžalovaného. Jednání poškozeného bylo správně vyhodnoceno jako nutná obrana. Odvolací soud neshledal žádné rozpory mezi vypracovanými znaleckými posudky ke vzniku zranění obžalovaného. Znalci se v podstatě ve všem shodli a vzájemně připustili verze obžalovaného a poškozeného, byť se každý z nich klonil více k té či oné.

8. Ve vztahu k rozhodnutí o vině u skutku popsaném pod bodem 2) napadeného rozsudku, je nezbytné uvést, že obžalovaným uváděný průběh skutku v trestním oznámení na poškozeného v trestní věci, jež prověřovala Generální inspekce bezpečnostních sborů, stejně tak při výpovědi u hlavního líčení v předmětné trestní věci, nebyl prokázán. Bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný při podání trestního oznámení zcela zatajil svou aktivní roli v celém incidentu, především slovní napadání poškozeného a prvotní fyzický útok z jeho strany. Rovněž obžalovaný nepravdivě uvedl způsob, jakým na něj bylo vícečetně útočeno ze strany poškozeného. Úmysl podat trestní oznámení je podpořen i výpovědí poškozeného a svědka S., kteří slyšeli prohlášení obžalovaného učiněném po útoku o tom, že poškozený skončil, kdy například svědek S. uvedl, že vyjádření pochopil tak, že poškozený skončil u policie.
9. Lze tedy uzavřít k otázce viny, že odvolací soud se ztotožnil se skutkovými závěry soudu I. stupně. Učiněná skutková zjištění soudem I. stupně jsou v plném souladu s obsahem provedených důkazů a nejsou s nimi v logickém rozporu. Za dané situace je pak nutno poukázat na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem I. stupně, pokud toto hodnocení není v rozporu se zásadami elementární logiky, pokud ho není nutno považovat za zjevně svévolné. Hodnocení provedených důkazů je totiž výsostným právem soudu I. stupně, do něhož může odvolací soud zasahovat pouze v případě zřejmé nelogičnosti tohoto hodnocení, v případě extrémního nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými závěry soudu I. stupně, který zde však zjevně nenastal. Vina obžalovaného byla v případě obou skutků bez jakýchkoli pochybností prokázána a na základě provedeného dokazování bylo spolehlivě a jednoznačně zjištěno, že se obžalovaný dopustil spáchání skutků tak, jak je uvedeno ve skutkových větách napadeného rozsudku.
10. Odvolací soud se ztotožňuje i s právní kvalifikací jednání obžalovaného tak, jak ji užil soud I. stupně. Pod bodem 1) napadeného rozsudku se obžalovaný svým jednáním dopustil veřejně ve smyslu § 117 písm. b) trestního zákoníku i na místě veřejnosti přístupném (v restauraci) výtržnosti tím, že nejprve slovně a poté i fyzicky napadl poškozeného P. N.. Naplnil tak znaky skutkové podstaty přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Uvedeného trestného činu se obžalovaný dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jelikož obžalovaný věděl, že svým jednáním (slovní a fyzický útok na poškozeného) může narušit veřejný pořádek a občanské soužití a že se svého jednání dopouští veřejně a na místě veřejnosti přístupném a vytýkaného jednání se dopustit chtěl. Obžalovaný svým jednáním porušil zájem na ochraně veřejného pořádku. Z hlediska právní kvalifikace skutku 2) napadeného rozsudku obžalovaný svým jednáním lživě obvinil poškozeného z trestného činu v úmyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Dobiášová.

přivodit jeho trestní stíhání, čin spáchal v úmyslu vážně jej poškodit v zaměstnání a v úmyslu zakrýt nebo zlehčit svůj vlastní trestný čin. Obžalovaný tak naplnil všechny zákonné znaky zločinu krivé obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), d) trestního zákoníku. Obžalovaný věděl, že svým jednáním může poškozenému přivodit trestní stíhání, když na něj podal trestní oznámení. Rovněž jako bývalý policista dobře věděl, že takovým jednáním může poškozeného poškodit v zaměstnání, neboť podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, mohl být poškozený zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou by byl důvodně podezřelý ze spáchání skutku, jímž mohla být naplněna skutková podstata trestného činu nebo kázeňského přestupku, a dále věděl, že poškozenému podle § 41 písm. b), § 42 odst. 1 písm. a), c), d) téhož zákona hrozilo, že jeho služební poměr u Policie ČR bude ukončen propuštěním, pokud by byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně, nebo pokud by řízení proti poškozenému pro podezření ze spáchání úmyslného trestného činu pravomocně skončilo jedním z odklonů od trestního řízení a současně by jednání, kterým trestný čin spáchal, bylo v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, nebo pokud by bylo věcně a místně příslušným orgánem shledáno, že poškozený porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a které je způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR coby bezpečnostního sboru. Obžalovaný také věděl, že neuvedením všech pravdivých skutečností v trestním oznámení na poškozeného zakrývá svou vlastní trestnou činnost, a to spáchání přečinu výtržnictví. Obžalovaný se jednání dopustil v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť nejenom, že věděl, že svým jednáním může přivodit trestní stíhání poškozeného, může jej poškodit v zaměstnání nebo může zakrýt či zlehčit svou vlastní trestnou činnost, ale tyto skutečnosti způsobit chtěl. Jednání obžalovaného je natolik společensky škodlivé, že vyžaduje vyvození jeho trestněprávní odpovědnosti. K posouzení míry společenské škodlivosti lze uvést, že zásadně platí, že každý protiprávní čin, který naplňuje znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem, a proto jej obecně lze považovat za čin, který je společensky škodlivý, aplikace uvedeného ustanovení je možná zcela výjimečně v případech, zejména pokud posuzovaný čin svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace. Jednání obžalovaného s ohledem na spáchání více trestných činů, charakter jednání i osobnost obžalovaného vyžaduje ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku vyvození jeho trestní odpovědnosti a uplatnění trestněprávních důsledků, které s ní zákon spojuje. V předmětném případě není uplatnění principu subsidiarity trestní represe namístě.

11. Obžalovaný i v odvolacím řízení uplatnil stejnou obhajobu jak před soudem I. stupně a s jeho námitkami se soud I. stupně vypořádal. Je sice pravdou, že soud I. stupně opomněl v odůvodnění svého rozhodnutí zmínit zamítnuté návrhy obhajoby na doplnění dokazování, není však pravdou, že by se jimi nezabýval vůbec, když u hlavního líčení se vyjádřil, byť stručně, proč nebude provádět další dokazování. Obžalovaný stejné návrhy na doplnění dokazování uplatnil i v odvolacím řízení, tj. navrhl provádět rekonstrukci či prověrku s ohledem na rozpory ve výpovědích svědků. Odvolací soud stejně jako soud I. stupně považuje tyto návrhy za nadbytečné, kdy již provedené důkazy jsou dostatečné k tomu, aby bylo ve věci objektivně rozhodnuto. Navíc zásadní rozpory ve výpovědích svědků shledány nebyly. Rovněž je velmi pravděpodobné, že s ohledem na značný časový odstup si budou svědci stěží pamatovat, kde kdo přesně stál či seděl. Námitka obhajoby spočívající v tom, že nebyl obhajobě přehrán zvukový záznam z hlavního líčení, je námitkou ryze procesní ve vztahu k protokolaci, kdy přehrání záznamu z hlavního líčení rozhodně není návrhem na doplnění dokazování. Obhajoba měla možnost vyžádat si kopii záznamu a vznést námitku proti protokolaci, což neučinila.
12. Krajský soud však shora uvedeným výrokem tohoto rozsudku musel v odvolacím řízení napravit pochybení soudu I. stupně, který v případě skutku popsaného pod bodem 2) napadeného rozsudku neaplikoval při posuzování trestnosti činu správně § 2 odst. 1 trestního zákoníku o užití pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější. V době vyhlášení napadeného rozsudku byl

již novelizován trestní zákoník novelou č. 287/2018 Sb., která se promítla do ustanovení § 345 odst. 3 trestního zákoníku tak, že došlo ke snížení rozmezí zákonné sazby trestu odnětí svobody z 2 až 8 let na 1 až 5 let. S ohledem na tuto skutečnost došlo i ke změně v právní kvalifikaci, kdy se nejedná již o zločin křivého obvinění, ale přečin křivého obvinění. Odvolací soud proto zrušil celý výrok o vině u skutku pod bodem 2) napadeného rozsudku i výrok o trestu a nově sám rozhodl. Odvolací soud učinil totožné rozhodnutí o vině jako soud I. stupně, přičemž korigoval právní kvalifikaci trestného činu. V návaznosti na tuto změnu pak rozhodl o uloženém trestu.

13. Ohledně druhu a výměry uloženého trestu je možno konstatovat, že ve vztahu k řešení této problematiky si již soud I. stupně opatřil všechny podklady nutné pro rozhodnutí z hledisek stanovených v ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, tedy z hlediska ochrany společnosti před pachateli trestných činů, z hlediska možnosti nápravy pachatele, jeho poměrů a společenské škodlivosti jeho jednání a dalších kritérií zde uvedených. Aktuální opis Rejstříku trestů u obžalovaného nedoznal změn. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že je ženatý, pracuje jako vedoucí správního odboru na Městském úřadu v XXXX, dosud nebyl soudně trestán ani sankcionován pro přestupek, zaměstnavatelem je kladně hodnocen. Obžalovanému polehčuje dosavadní trestní bezúhonnost. Přítěžující okolností je spáchání více trestných činů. Již soud I. stupně ukládal obžalovanému vycházející ze zákonné sazby trestu odnětí svobody 2 až 8 let, podmíněný trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné sazby, a to s ohledem na bezúhonnost obžalovaného a časový odstup od spáchání činu a délku trestního řízení. S těmito argumenty se odvolací soud zcela ztotožnil a při změně zákonné sazby u trestného činu podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku, uložil obžalovanému rovněž trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné sazby, tedy v trvání 1 roku. Jelikož obžalovaný spáchal více trestných činů, byl trest ukládán jako úhrnný. S ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalovaného byl trest uložen jako podmíněný, kdy je zřejmé, že takový výchovný trest je zcela dostačující. Délka zkušební doby byla stanovena ve výměře 2 let, tedy pod polovinou zákonné délky, kterou odvolací soud považuje rovněž za dostačující k nápravě obžalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1, § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,

- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Zlín 27. února 2020

Mgr. Radana Macháňová Laštůvková v. r.
předsedkyně senátu